

herved et bidrag til opbygningen af afrikansk enhed. Man måtte imidlertid huske på, at den gambiske regering selv havde givet klart udtryk for nødvendigheden af at afvente ekspertgruppens konklusioner, før der træffes nogen endelig beslutning med hensyn til det fremtidige forhold til Senegal. Det var den danske delegations opfattelse, at man burde respektere dette synspunkt. Den danske delegerede sluttede med at udtrykke tilfredshed med, at generalsekretærens ekspertgruppe stod overfor at rejse til Gambia, og at sagen ville blive fremskyndet for at hindre en forsinkelse af kolonideklarationens anvendelse på Gambia.

Ved debattens afslutning forelagde Elfenbenskysten på de afrikanske og asiatiske staters vegne følgende resolutionsforslag:

Koloniuudvalget,

som har opmærksomheden henledt på den i generalforsamlingens resolution 1514 (XV) af 14. december 1960 indeholdte erklæring vedrørende tilståelse af uafhængighed til koloniområder og deres befolkninger, samt generalforsamlingens resolutioner 1654 (XVI) af 27. november 1961 og 1810 (XVII) af 17. december 1962 og

som har hørt de af den administrerende magts repræsentant i koloniuudvalget afgivne redegørelser,

1. *bekræfter påny det gambiske folks uimistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed,*

2. *erklærer, at bestemmelserne i resolution 1514 (XV) ufortøvet må bringes i anvendelse på Gambia,*

3. *opfordrer den administrerende magt til at efterkomme bestemmelserne i resolution 1514 (XV).*

Ved afstemningen den 13. september 1963 blev resolutionsforslaget vedtaget enstemmigt. Efter afstemningen udtalte Storbritanniens delegerede, at hans delegation ikke havde modsat sig resolutionen, da den ikke ønskede at stille sig i vejen for det gambiske folks aspirationer i retning af uafhængighed. Han ville imidlertid påpege, at resolutionen var ufuldstændig, eftersom den ikke omtalte, at Gambia om få uger ville få indre selvstyre,

og at FN-ekspertgruppen snart ville ankomme til Gambia. Den britiske regering fandt, at tidspunktet og fremgangsmåden for Gambias opnåelse af uafhængighed ikke kunne afgøres, før der forelå en afgørelse af associeringsspørgsmålet.

Gibraltar.

1. Nogle geografiske og historiske oplysninger.

Den britiske kronkoloni Gibraltar er beliggende på den europæiske side af indsejgen til Middelhavet og består af en lidt over 4 km lang halvø, som skyder sig ud fra den spanske sydkyst. Området har et areal på 5,8 km² og består — bortset fra en lav sandslette langs grænsen til Spanien — af en 425 m høj kalkklippe, som mod øst rejser sig stejlt fra havet. På den noget mindre stejle vestside ligger byen Gibraltar, hvor størstedelen af områdets indbyggere lever. Gibaltars befolkning blev i 1961 opgjort til 24.000.¹⁾ Områdets befolkning er af blandet herkomst og består navnlig af indvandrere fra Malta og Italien. Hertil kommer, at ca. 10.000 personer fra områderne på den spanske side af grænsen arbejder i Gibraltar. Hovedparten af den lokale befolkning er romersk-katolske.

Områdets økonomi bygger væsentligst på de militære anlæg, herunder orlogsværftet, andre offentlige virksomheder og turisme. Der findes endvidere en del lettere industri hovedsagelig baseret på reeksport af forædlede råvarer (konservering af fisk og frugt, kaffebrænding og forarbejdning af tobak). Området har ingen naturrigdomme.

Gibraltar var et af de første områder, som blev besat under den arabiske invasion af den iberiske halvø i 711. Lederen af de arabiske styrker, feltherren Tāriq, lod opføre en fæstning i Gibraltar og kom herved til at give området dets nuværende navn, idet Gibraltar er en forspansket form af det arabiske Djebel al Tāriq, d. v. s. Tāriqs bjerg. I 1462 blev området definitivt fra-ristet maurerne af Kastilien. Under den spanske arvefølgekrig blev Gibraltar i 1704 erobret af England, og ved freden i Utrecht

¹⁾ I dette tal er ikke inkluderet britisk militærpersonel.